

MILBACHER RÓBERT

Angyali üdvözetek

[A Teofilus szerinti örömhír kezdete]

Itt kezdődik a Teofilus szerint való evangéliom, a mely teljes bizonyósággal hirdettetik az idők végezetéig, hogy minden tévelygőknek igaz utat mutasson.

Én, Teofilus, Lukácsnak, ama jeruzsálemi doktornak, az Úr hűséges szolgájának tanítványa, mivelhogy sokan próbálkoznak rendszerint megírni azon dolgoknak az igazságát, a melyek beteljesedtek, és beszélének sok hamisságot és nem igaz valót, tollat ragadtam, hogy fennen hirdessem, a mi megtörtént, ahogyan azt tanítómtól hallám, szórul szóra követvén az Ő hagyományait, amint nékem azokat előmbe tárá.

Hogy megtudhassa mindenki azon dolgoknak a bizonyosságát, a melyekre rendeltetett.

Még az újságban is benne volt, hogy az Esperest csak három nap után tudták kihozni a plébániáról, mert a sekrestyés Pista belevezette az áramot a vaskerítésbe.

Sokat beszéltek utána a faluban ezt is, meg azt is. Hogy már szaga volt az Esperesnek, meg hogy a Pista milyen szépen felöltöztette fehér reverendába. Még gyertyákat is gyújtott a ravatala mellett, mert azért tudta a Pista, hogy mi a tisztesség, és különben is nagyon szerette az Esperest. Csak hát nem voltak elég illatosak azok a gyertyák. Nem tudta elnyomni az Esperes szagát semmi. Sírt is a Pista, mint egy taknyos gyerek, főleg, mert bomlani kezdett az Esperes, ráadásul ilyen rövid idő után. Igaz, meleg volt az ősz abban az évben, még az éjszaka se hozott semmi enyhülést. Ezt azért nem írta meg így az újság, mert az nem valami szép dolog, hogy megbüdösödött még az Esperes is. Ezt csak úgy maguk között beszéltek a faluban az emberek, mert azért nagyon nehezen tudták túltenni magukat a szegény Esperesen, meg ami történt vele, azon is.

De leginkább azzal nem tudtak mit kezdeni, amit az újság aztán végképp nem mert megírni, hogy az Esperesnek nem találták meg a fejét, pedig keresték mindenhol, még a plébánia kertjét is fölásták utána. Úgy nézett ki az a szép kert, mintha fölszántották volna, pedig az Esperes, amíg bírta, olyan szépen gondozta meg rendben tartotta, hogy szinte öröm volt ránézni a virágokra, fákra, kis

veteményesre. Most meg tessék, az egészet föltúrták, mégse találták meg az Esperes fejét. Így aztán kénytelenek voltak fej nélkül eltemetni szegényt, ami azért elég furcsán vette ki magát, mert így mintha csak félig lett volna eltemetve, mert hát a fejét nem tudták beletenni a koporsójába. Mert ha meglett volna, akkor még szépen hozzá lehetett volna illeszteni a nyakához, úgy, hogy szinte nem is látszott volna, hogy le van vágva neki. És azért ez mégse egészen mindegy. Mert ha jobban belegondolunk, így még azt se lehet tudni, hogy ki fekszik abban a koporsóban, nem is beszélve a föltámadásról. Mert mit csinál a szegény Esperes, ha majd a föltámadáskor se lesz meg neki a feje.

Azt is beszélik az emberek, hogy a sekrestyés Pista vágta le az Esperes fejét, de hiába faggatták, sőt – ahogy ő maga mondta – már-már vallatták ott, a párházban, a Pista az istenért se mutatta meg, hogy hová rejtette el. Mert abban mindenki biztos volt, hogy valahová eláshatta. Csak annyit mondott, hogy ez volt az Esperes utolsó kívánsága, hogy vágja le a fejét, miután meghal, és úgy dugja el valahová, hogy soha senki ne találjon rá. Szinte könyörgött a Pistának az Esperes, aztán még meg is eskette mindenre, ami szent, hogy biztosan megtegye, amire kéri, amikor már ő itt hagyta ezt az árnyékvilágot. Nem volt neki választása.

Ebből az árnyékvilágos dologból tudták a rendőrök, hogy igazat mondhat a Pista, mert olyant azért ő magától nem tudott volna kitalálni vagy pláne mondani, hogy *árnyékvilág*. De igazából nem nagyon kellett megesketni a Pistát, mert annyira szerette az Esperest, hogy semmiképpen se tagadta volna meg az utolsó kívánságát, így aztán levágta a fejét annak rendje és módja szerint.

Mégse volt egy csepp vér sem a plébánián, semmi.

Ebből következtettek rá, hogy már halott lehetett az Esperes, amikor a Pista levágta a fejét. Mert a halottakban nincs vér, bár azt nehéz megmondani, hogy hová is lesz belőlük, talán megsűrűsödik az erekben, és azért nem folyik többet ki. Talán porrá is szárad kis idő múltával, ahogyan elillan belőle a nedvesség, mert a nedvesség az élet, a halál meg az, amikor kiszárad minden.

Gondosan dolgozott a Pista, úgy leválasztotta a fejet a gerincről, de pont a csigolyák között, hogy nem lehetett abban semmi hibát találni, még a vágás is szépen le volt tisztázva a nyak csonkján, nem volt azon semmi cafrang meg fölösleges csontszilánk, semmi. Gondosan eldolgozta az Esperes nyakát a Pista. Tiszta munkát végzett, azt meg kell hagyni. Még a falu legjobb böllére is azt mondta – ott mindenki füle hallatára –, hogy még ő se tudta volna szebben levágni az Esperes fejét, még ha akarta volna se sikerülhetett volna jobban neki. A Doktorúr is elismerte, és ezt dicséretnek szánta, hogy tényleg rendes munkát végzett a sekrestyés Pista, amikor kihívták, hogy állapítsa meg az Esperes halálának a beálltát, bár azt nem lehet tudni, hogy mit kellett ezen megállapítani, amikor az Esperesnek szabályosan hiányzott a feje. És így fej nélkül azért nem nagyon szoktak életben maradni az emberek, de még az Esperes sem.

Aztán nem sokra rá elővették a sekrestyés Pistát, hogy egyrészt az mégse normális dolog, hogy csak úgy lefejezen valakit, még ha csak a halála után is, másrészt meg miért nem akarja előadni a szegény Esperes fejét, ha már egyszer úgyis levágta. Kicsit meg is verhették a Pistát a pártházban, de azért nem nagyon bántották, mert látták

rajta, hogy úgysis hiába vallatják, nem fog az mondani semmit.

Végül aztán mégse esett komolyabb bántódása a sekrestyés Pistának, mert megtalálták az Esperes végrendeletét, amiben tényleg le volt írva feketén-fehéren, saját kezűleg, hogy azt szeretné az Esperes, ha a halála után le lenne neki vágva a feje, és senkit ne okoljanak emiatt, mert ez az utolsó kívánsága, saját tiszta tudattal hozott elhatározása. Egy ideig tanakodtak a pártbizottságon meg a tanácsnál is, hogy van-e bárkinek is joga ahhoz, hogy levágassa a halála után a fejét, de aztán nem találtak olyan szabályt meg paragrafust, ami ezt megtiltotta volna, így aztán a sekrestyés Pista is lekerült a napirendről. De azért akárhogyan is nézzük, mégse volt ez így egészen rendjén, végrendelet ide, utolsó kívánság oda.

Az Esperes fejét soha senki nem találta meg. Igaz, később már nem is nagyon keresték, jobbnak látta mindenkinek, ha szépen lassan megfeledkeznek róla, mintha sose történt volna ilyesmi. Mert ezzel a dologgal azért nem nagyon lehet mit kezdeni, hogy ne legyen meg a feje valakinek.

Mondjuk, a temetés azért nem ment olyan simán, mert az egyház nem akarta eltemetni az Esperest. Na, nemcsak azért, mert nem volt meg a feje, mert attól még igazán eltemethette volna, hanem inkább azért, mert le lett téve az Esperes egyházilag, mert megtagadta az Anyaszentegyházat meg a tanításait. A tanács meg mégsem tekinthette a saját halottjának, hiszen az Esperes mégiscsak az egyházmegyéhez tartozott egész életében, miért foglalkozott volna vele most, amikor már nem kell azoknak se, meg miért költöttek volna rá a közösből, amikor

másra se nagyon futotta. Ráadásul ott volt a fürdő meg az idegenforgalom ügye is, és arra is kell költeni rendesen, nem lopja a tanácselnök elvtárs se a pénzt, mit képzelnék az emberek azért, de főleg ezek a szentesek.

Meg az az igazság, hogy nem nagyon tetszett ez a lefejezésdolog a tanácselnöknek, mert mi van, ha híre megy a járásban meg a megyében, és akár még a központig is eljuthat, hogy itt csak úgy fej nélkül temetgetnek tanácsilag – a falu pénzén ráadásul – holmi letett klerikális elemeket. Mert azért az Esperes mégiscsak ilyen klerikális elemnek számított, hiába tette le a Püspökatyá egyszer s mindenkorra. A falun meg főleg a tanácselnökön röhögne az egész világ, hogy miféle emberek laknak ott.

Haragudott is a tanácselnök a sekrestyés Pistára, amiért nem akarta elárulni, hogy hová dugta az Esperes fejét, mert ha az meglenne, azt mondja a tanácselnök elvtárs, akkor minden további nélkül hozzá tudna járulni, hogy a falu pénzén temessék el az Esperest. Így azonban még a közegészségügy veszélyeztetése is fönnforog, mert ki tudja, hogy az Esperes feje nem fertőzi-e meg például a talajvizet, ha mondjuk, rossz helyre temette el a Pista, vagy akár a levegőt is, ha olyan helyre tette. Nem is beszélve a fürdőről, aztán meg majd elmaradnak a vendégek, ha az terjed el, hogy egy fertőző gócot képezne az Esperesnek a feje. A Pista megnyugtatta a tanácselnök elvtársat, hogy semmiféle veszélyt se jelent az Esperes feje, erre a tanácselnök elvtársnak csak ne legyen gondja, tudja a Pista, hogy mi az eljárás ilyen esetben. És azt is hozzátette, hogy majd akkor ő eltemetteti az Esperest, így fej nélkül a saját költségén, ha már mindenki lemondott róla. A Pista úgymint hálával tartozik az Esperesnek,

mert az Esperes mindig jó volt hozzá, még azt is mondta neki, hogy az Isten még őt is a maga képére teremtette, hiába volt egy kis púpja.

Úgy látszik, lehetett a Pistának egy kevés spórolt pénze, mert igazából nem költött semmire, legföljebb csak cigarettára. Ebédet a téeszkonnyháról hordott, ami elég volt neki vacsorára is, mert hát kicsike ember volt a Pista, a téeszkonnyhán meg elég nagy adagokat adtak, főleg amióta a traktoros Lali hozzávágta a konyhásokhoz a kelkáposzta-főzeléket, és azt kiabálta, hogy főzelékkel nem lehet se aratni, se szántani, ráadásul ennyivel. Pedig a Lali tényleg csak traktoros volt, de mégis igaza volt neki, mert még traktorozni se lehet ennyivel, nemhogy aratni. Pláne főzelékkel.

A Pista ruhára se költött sokat, mert nem is nagyon öltözködött, hiszen mire föl az a nagy ruházkodás, azt szokta mondani, nem akar ő tetszeni senkinek se. Volt neki az a barna orkándzsekije, azt mondta, abban még el is temethetik, ha majd annak is eljön az ideje, annyira szeretett abban járni, még abban is harangozott. Igaz, egyszer azért pocsókolta a pénzt még a Pista is, amikor megvette a drága bonbont meg virágot a fodrász Marikának, hogy megkérje a kezét. De amikor a Marika kikosarazta a Pistát, mert ő egy púposhoz mégse mehetett hozzá, akkor a Pista kidobta a virágot, a bonbonról meg semmit se lehet tudni, hogy mi lett vele. Lehet, hogy azért megeszegette a Marika, ha púpostól kapta is, meg nem is ment hozzá a Pistához, de az is lehet, hogy elosztogatta a kuncsaftjainak, hogy mégse menjen pocsócba.

Nem voltak sokan az Esperes temetésén, pedig megérdemelte volna, hogy megemlékezzenek róla az emberek,

mert amíg nem tették le, addig sokaknak nyújtott vigaszt meg támaszt, mert azért jó ember volt. Ebből is látszik, hogy elég hálátlanok a népek, az az igazság.

A Mutu Zolika volt a sírásó, mert a tanácsi sírásóbrigádot nem engedte dolgozni a tanácselnök elvtárs, hogy még csak a gyanú árnyéka se vetüljön a falura, hogy itt csak úgy tanácsilag eltemetgetnek ilyen-olyan letett papokat. Ráadásul fej nélkül. Nem dolgozott drágáért a Mutu Zolika, és tényleg szép munkát végzett, a Pista anynyira elégedett volt vele, hogy még borraivalót is adott a Zolikának. A Zolika is igen büszke lehetett a munkájára, hogy szinte úgy mondta utána mindenkinek, az Esperes volt a mestervizsgálója, és mindenki megnézheti, még a sírásók főnöke is.

Dicsekedett is a cigányoknak a Zolika, hogy ne féljenek, mert akit ő egyszer eltemet, az nem fog visszajönni többet, mert azért a cigányok egy kicsit féltek az Esperestől, hogy nem lett eltemetve vele a feje, és majd akkor visszajár, hogy megkeresse.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

www.magveto.hu

www.facebook.com/magveto

magveto.kiado@lira.hu

Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 138. esztendejében, 2020-ban.
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

www.gyomaikner.hu

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrektor Hradeczky Moni
A borítót Árvai Judit, a kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9087
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 4012 6